ARA

COMUNICACIONS DEL FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

Tercera època — Setembre 1978 — Nº 2

Editorial

UN NOU CURS POLÍTIC

Malgrat que la situació del país no acabi d'agradar-nos; malgrat que no tinguem encara una vertadera autonomia, ni Parlament de Catalunya, ni Tribunal de Cassació, ni un Estatut que no sabem encara si superarà o no el de 1932; malgrat que és a punt d'aprovar-se una Constitució elaborada amb forts condicionaments antidemocràtics i que a qualsevol patriota conscient -independentment de la fórmula concreta que hom adopti davant el proper i inevitable referèndum- no pot satisfer-li; malgrat que la democràcia és encara un camí i no pas una fita, és evident que el franquisme i totes les seves tràgiques seqüeles van allunyant-se, ni que sigui molt lentament i amb nombroses marrades, de la nostra realitat social i política.

I això ho notem cada cop que, com ara, estem iniciant un nou curs polític. Perquè ara ja pot parlar-se de "cursos polítics" en el sentit que de política es possible fer-ne d'una forma diguem-ne normalitzada. La qual cosa no vol dir que la situació de Catalunya i dels Països Catalans sigui ja "normal": tot el contrari. I per això ens cal posar-nos fermament a treballar i superar, d'una vegada, aquest ja famós i tòpic "desencís" que, si bé fins a cert punt és justificable, des del punt de vista de "l'home del carrer", no ho és tant pels militants d'un partit com FRONT NACIONAL DE CATALUNYA, que es proposa esdevenir una força de govern i que té per doble objectiu allò tan difícil de la independència nacional i el socialisme d'autogestió.

Sí, companys: cal que comencem el nou curs polític realitzant una mena d'autocrítica personal i col.lectiva de les deficiències que FNC ve arrossegant des de temps històrics. No siguem, però, pessimistes: el partit, durant els darrers mesos, ha anat endavant en molts aspectes i ha fet oblidar, per la seva pròpia dinàmica, l'ombra que planava sobre ell d'antics dirigents. Però no podem aturar-nos. Tenim vocació parlamentària i serà necessari que treballem cada cop més i amb més cura -intentant de millorar, en primer lloc, tot allò que no rutlla o no rutlla prou bé- si volem comptar de veritat en la política del nostre país Per Catalunya. Per la democràcia. Pel socialisme.

"DISCIPLINA"

Aquest mot m'ha suggerit un estudi aprofundit sobre el sentit concret i les possibilitats de la seva aplicació. He intentat cercar diversitats fonamentals en la interpretació d'aquest mot i he acabat veient, de forma evident, que son molt poques les variants que admeten discussió. Analitzant de forma esquemàtica el sentit que diversos tractats sobre aquesta matèria donen com a pauta, veig també que difereixen solament en petits detall que no es presten a cap anàlisi que pugui variar de forma substancial, el sentit interpretatiu del mateix. Vegem diverses interpretacions i en totes elles trobarem un comú denominador.

Segons Pompeu Fabra, "Disciplina" és el contingut de regles per a mantenir l'ordre i la subordinació entre els membres d'un cos i l'observança d'aquestes regles. L'Enciclopèdia Espasa diu: Disposició imperativa que assegura la major eficàcia en el sentit cultural, econòmic, esportiu, polític , ecleciàstic, etc.etc. Enciclopèdia Larousse per la seva part diu: Conjunt de regles per a mantenir l'ordre i la subordinació entre els membres d'un cos. L'Enciclopèdia Catalana,matitzant un xic més, entre altres regles, diu la següent: Instrucció moral,física o mental d'una persona.

Ens cansariem cercant diferències essencials. El que no ens serà gens fatigós és, com dic més endavant, trobar el comú denominador.

Mantenir l'ordre i la subordinació entre els membres d'un cos. Disposició imperativa que assegura la major eficàcia. Per un cos polític com el nostre, dues regles imprescindibles.

He fet la disquisició o anàlisi del mot "Disciplina" perquè sempre he cregut i segueixo creient en la seva importància cabdal. Aquesta paraula està immersa en tots els tractats antics i moderns que parlen de les estructures fonamentals que conformen un cos ètnic. Es parla de "Disciplina" econòmica, política, cultural, militar ecleciàstica, deportiva, etc. etc. No he trobat en cap enciclopèdia consultada que aquest mot tingui el significat d'automatisme, de servilisme ni de vasallatge. Ans tot el contrari: caràcter, personalisme, pragmatisme, rectitut i eficàcia.

El cos que no practiqui el significat d'aquest mot, sigui del caire que sigui, està inexorablement condemnat a desaparèixer. La "Disciplina" no s'imposa. S'admet voluntàriament. El que cregui el contrari farà un gran servei al cos, en aquest cas polític, deixant el camí lliure perquè altres ocupin el seu lloc.

Ara faig la següent pregunta a tots els que formem aquest cos polític que coneixem per aquesta sigla: F.N.C.Practiquem la "Disciplina"?

Nosaltres mateixos podem donar-nos la resposta.

Josep Tramunt

del col.lectiu de nuclis de Sabadell.

El fet que una escola anglesa -"Summerhill", sota el guiatge d' A. S. Neill- s'hagi plantejat un sistema pedagògic basat en la plena llibertat de l'alumne, ha fet trontollar les teories autoritàries de tantes i tantes escoles de Catalunya. La ineficàcia d'aquests autoritarismes queda ben palesa a mesura que hom va llegint les experiències d'aquell pedagog anglès.

Els nens anglesos, com els de qualsevol altre país, tenen unes reaccions similars quant als seus drets pel sol fet d'existir. I d'aquí vé també, inexcusablement, el tacte que han de tenir-hi els adults per tal que els infants assimilin correctament els seus deures.

Naturalment, per aconseguit uns resultats òptims s'ha de crear tot un clima dins l'escola que faci possible l'entesa d'uns i altres, sota una base democràtica.

Tot el bagatge que porta el nen quan entra a l'escola és, naturalment, el que ha heretat dels seus pares. I d'aquí procedeixen tant els valors positius com els negatius.

Si prové d'uns pares ben avinguts, que s'estimin, és evident que el nen arriba a l'escola amb una base sòlida, i en cas contrari, passa a l'inrevès.Les forces operants són, doncs, l'amor per un costat i l'odi per un altre. Si poguéssim determinar aquests dos grups en bons i dolents, seria relativament fàcil tot el procés educatiu. Però les experiències de tants i tants sistemes docents ens confirmen a bastament que els problemes són molt complexes, precisament perquè l'ésser humà, tant per bé com per mal, és contradictori. I aquí ja entrem de ple en el terreny de les matisacions.

Cal, doncs, que ens preguntem: ¿Tenim els adults l'autoritat suficient? O bé ¿Som prou lliures per a impartir en el nen les llibertats, tan individuals com col.lectives?

Personalment opino que no tenim autoritat plena, perquè ens ha faltat temps per a formar-nos en el sentit professional, polític, social, etc. Aquests dèficits que arrosseguem al llarg de la història fan que siguem desconfiats davant els infants, perquè no volen reconèixer la nostra pobre personalitat.

D'aquesta manera, el nen s'adona perfectament de les nostres mancances i no tolera, senzillament, que l'alliçonem. I trobo que fa molt bé. Crec que Neill té tota la raó quan diu que hem d'invertir els rols, és a dir, que siguem nosaltres els qui entrem en el món dels infants, i no pretendre el contrari. Els infants poden, almenys, aportar la matèria prima per a bastir l'home nou, sense complexes, inhibicions, frustracions, i d'aquesta manera desalienar-se. Si en principi tots demanem la llibertat, no podem al mateix temps negar-la o restringir-la . Està en la nostra mà donar amor autèntic i desterrar l'odi, que solament pot engendrar les guerres i la destrucció. No pretenem, doncs, predicar una moral que se serveixi d'interessos de cap mena, sinó simplement donar amor a mans plenes, sense esperar res a canvi.

Per tot el que s'ha dit, crec que les experiències de l'escola de Summerhill són dignes d'una meditació a fons sobre la problemàtica pedagògica. Tanma-

teix, no hem d'oblidar els perills que existeixen si hom confon els límits que ens poden fer saltar, del camí de la llibertat, al del llibertinatge.

JOSEP-ANTON CUSCÓ I MURGÓ
(nucli de Sant Gervasi)

SOCIALISME D'AUTOGESTIÓ (II)

CARACTERÍSTICA (a): La propietat social i la gestió col.lectiva dels mitjans de producció i de canvi.

Aquesta característica s'oposa al sistema capitalista que qualifiquem d'insolidari i històricament vençut, basat en l'EXPLOTACIÓ, l'ALIENACIÓ i la DOMINACIÓ.

EXPLOTACIÓ perquè els treballadors donen part de la seva vida, són només màquines vivents. En el Tercer Món, són les nacions senceres transformades en màquines productores. Explotació de la Naturalesa destinada a aconseguir un fruit màxim i immediat, fent-ne un ús immoderat i desordenat, i provocant un procés de degradació i gairebé irreversible en tota la biosfera.

ALIENACIÓ vol dir ésser estrany a un mateix. Existeix una separació radical entre el productor i el producte. Principi que convé per mantenir el sistema basat en la ideologia del CONSUM-OBSESSIÓ, que el capitalisme anomena PROGRÉS.

Alienació al Tercer Món, forçant-lo a entrar dins la ideologia del CONSUM-OBSESSIÓ, presentant-los-hi com únic model de desenvolupament humà el PROGRÉS CAPITALISTA.

DOMINACIÓ. Admesa la igualtat essencial de la persona, és inconcebible que acceptem el dret de possessió o de submissió, que és el que patirà la persona dins l'engranatge en una estructura de comandament dirigida des de dalt.

-La multiplicació de centres de decisió i poder de manera que hi hagi una autèntica difusió d'aquest, impedint així l'aparició de concentracions de poder que buidin el contingut de la democràcia.

-Aquesta quantitat de centres seran col.locats prop dels grups socials afectats per les conseqüències de les decisions.

-Les decisions, a qualsevol nivell, no es prenen en virtut d'una delegació de poder -el poder no es delega- ans resulta d'una atribució de funcions.

-ATribució de funcions per a unes comeses determinades i un temps limitat.

-L'exercici de la responsabilitat, suposa un mínim de formació acompanyada per la formació i informació suficients per a formular criteris i participar a les decisions, circumstàncies que es donen globalment a les societats desenvolupades.

-L'exercici de la responsabilitat personal, inseparable del poder de decisió, sorgeix com una exigència a tots els nivells a l'objecte que les decisions siguin realment col.lectives de les diverses unitats bàsiques, constituint els fonaments de l'estructura social.

CARACTERÍSTICA (d)

La característica que anomenem instrumental, perquè està al servei i alhora s'inspira en la filosofia del socialisme d'autogestió, és la PLANIFICACIÓ O EL PLA DEMOCRÀTIC definit com la REGULACIÓ CONSCIENT DE L'ECONOMIA SOCIALISTA, que serà propiciada per dues línies paral.leles que són: ELS PROCEDIMENTS I ELS OBJECTIUS.

ELS PROCEDIMENTS són la forma d'elaboració i control de tot el complex PLA Seran totalment inspirats en la DEMOCRÀCIA DIRECTA aplicada al procés de producció. Per tant, integraran les iniciatives de les persones i de les diferents unitats autogestionades en un conjunt coherent.

Per naturalesa, la persona és un ésser creador, facultat que utilitzarà en el sí del socialisme d'autogestió, sigui quin sigui el nivell en què es desenvolupi la seva activitat, doncs en tots ells actuarà com un ésser humà integral. Aquest exercici constant de creació farà possible un sens fi d'iniciatives, que seran encarrilades pel PLA. Aquesta capacitat individual i social de creació i innovació només es manifestarà plenament quan sigui en profit de tot el cos social i no d'una minoria.

ELS OBJECTIUS: El primer és la concreció d'un model propi de desenvolupament que es basarà en un ordre de prioritats elaborades per satisfer a la persona en totes les seves necessitats , tant materials com intel.lectuals, i potenciant al màxim el seu desenvolupament integral. Seria il.lògic que sense posar en funcionament tot els sistema del PLA volguéssim concretar els objectius que ens proposarà. Però sí que concretarem que el PLA rebutja el model de creixement del sistema capitalista, que basant-se en el pur productivisme en fa l'eina de l'explotació , alienació i dominació.

La dominació al Tercer Món es fa a través del mercat i freqüentment amb ocupacions militars.

A les societats on el capitalisme ha estat enderrocat, el procés de producció és a les mans de la super estructura política (burocràcia) fortament centralitzada i autoritària, que exerceix gratuïtament el tutelatge del poble treballador. Tant aquesta societat com la capitalista considera les persones com a disminuïdes. CAL PASSAR D'UNA SITUACIÓ DE DEPENDÈNCIA EN LA QUE LES PERSONES SÓN OBJECTES, A UNA SITUACIÓ DE TOTAL LLIBERTAT.

CARACTERÍSTICA (b): LA SUPRESSIÓ DE QUALSEVOL RELACIÓ DE JERARQUITZACIÓ SOCIAL

Les experiències de les revolucions anticapitalistes han posat en evidència l'existència d'uns mecanismes heretats del capitalisme que, malgrat les transformacions inicials en la propietat i en el poder polític, tendeixen a reproduir les relacions socials típiques d'aquell. Així, el manteniment de la divisió jeràrquica del treball, la separació radical entre treball manual i intel.lectual, entre tasques d'execució i tasques de direcció, són elements fonamentals en el manteniment dels treballadors en una situació de dependència i subordinació que fa difícilment viable llur participació efectiva en la gestió de la societat.

El socialisme autogestionari no es construeix transformant simplement la propietat privada en propietat pública i substituint les persones que exercien el poder; es construirà a partir de LA PROPIETAT SOCIAL i especialment esborrant qualsevol tipus de diferències jeràrquiques a l'hora de la GESTIÓ COL.LECTIVA. Dins aquest context i a manera d'exemple, enumerarem uns conceptes fortament relacionats amb el sistema jeràrquic:

-el salari desapareixerà, tant perquè el treball deixarà de ser una mercaderia com per les sèries diferenciacions que comporta.

-la desaparició de la divisió del treball en tasques de direcció, creació i intel.lectuals en front de tasques d'execució i manuals.

-no es pot continuar donant un valor molt diferent a les mercaderies dels països subdesenvolupats i a les mercaderies manufacturades dels països desenvolupats.

-cal fer desaparèixer la desigualtat d'informació i educació, principi bàsic per esborrar tot el sistema de jerarquies

CARACTERÍSTICA (c) : LA TEORIA I LA PRÀCTICA DE LA DEMOCRÀCIA DIRECTA

La democràcia directa vol dir el poder a la base, és a dir, l'exercici permanent i quotidià, per part del poble, de la sobirania i de la facultat de decisió que li escauen. Dins la idea de la democràcia directa així definida, cal concretar unes formes d'organització del poder que el facin possible per part de tot el poble. Enumerarem uns trets específics:

JOAN-JOSEP FOLQUI,

"EL FET QUE CATALUNYA SIGUI UNA NACIONALITAT NO IMPLICA UN PROJECTE POLÍTIC NACIONALISTA".

"Particularment, considero que el fet de reconèixer que Catalunya és una nacionalitat no implica un projecte polític nacionalista, i menys quan el reconeixement de la nacionalitat catalana es troba ja incorporat a la Constitució i l'autogovern de Catalunya té ja assentades les seves bases principals".
(entrevista de Joan Alcaraz a "El Correo Catalán", 15-9-78)

"A TODO EL PUEBLO :

Frente a este 11 de Setiembre y, ante el resurgimiento generalizado y comercializado de todo tipo de ideologías nacionalistas, queremos dejar constancia de cual es nuestra actitud ante todo ello. La realidad y la historia han demostrado y demuestran repetidamente cual es el trasfondo del concepto de "nación" y, en definitiva, de todos los conceptos modernos que han venido a tabular y parcializar el libre desarrollo de los hombres.

NEGAMOS la nación como invento dieciochesco, pues las tradiciones y lenguas, los distintos pueblos del estado español o del continente, no necesitaron el corsé de fronteras nacionales o estatales para hacerse o desarrollarse. Esa identificación colectiva de los pueblos ha sido y es utilizada por el único fin de dar una base popular a intereses enmascarados que nada tienen que ver con nuestras voces o nuestros bailes. Tarradellas o Raventós, P.S., P.S.U.C., P.S.A.N., A.P., ó U.C.D., todos ellos no dejan de mirar la nación como un campo más a ordenar, a fronterizar, a atornillar. Por otro lado, los nacionalistas radicales se limitan a confundir el anhelo de acabar con la opresión cultural, con el simple cambio de un estado por otro, de una nación o de unas fronteras por otras: Triste e inútil solución la que nos ofrecen.

Pensamos que la nación, los nacionalismos, no han dejado de ser un ingrediente más de ese inmenso rompecabezas ideológico que nos marca y nos niega. No queremos colaborar a envenenarnos con otro potaje por mucho que sus elementos sean sólo catalanes, vascos o normandos. Cataluña y los demás pueblos del mundo sólo serán libres cuando se derrumbe el estado y sus técnicos, mercaderes y profesionales de la política y, en definitiva, cuando dejemos de explotarnos mutuamente.

VIVAN LOS PUEBLOS, MUERAN EL ESTADO Y EL CAPITAL"

N.R.- Aquesta octaveta que, com veieu, no ve signada, vam trobar-la a una estació de "metro" de Barcelona als voltants de la Diada Nacional de l'Onze de Setembre. Del seu contingut, creiem que més aviat sobra tot comentari. Hem preferit transcriure-la literalment, "respectant-ne" les faltes d'ortografia o de sintaxi i no traduïr-la del castellà. Ens costa imaginar-nos un text com aquest escrit en la nostra llengua.

FRONT VOL PARTICIPAR EN LA REDACCIÓ DE L'ESTATUT

Suposem que per mitjà de la premsa haureu anat seguint, les darreres setmanes, l'ofensiva política que FNC ha vingut portant a terme de cara a poder participar directament en l'elaboració de l'Estatut. Ofensiva que s'inicià a les darreries del mes de juny mitjançant contactes amb el senador Josep Benet -president de l'Entesa dels Catalans- i, una mica més tard, amb una carta adreçada als caps de les minories parlamentàries -excepte AP- així com als senadors de l'Entesa, Benet, Xirinacs, Sobrequés, Rúbies, Solé Sabarís i Audet.

Així mateix, els mitjans informatius s'han fet ampli ressò de la conferència de premsa i posteriors accions -comunicats conjunts, contactes- portades a terme conjuntament amb el Partit del Treball de Catalunya (Federació Catalana del PTE), partit també molt interessat, com nosaltres, a participat en la redacció de l'Estatut i que era l'únic -a més d'Estat Català, que renuncià a qualsevol participació- que participà a les eleccions del 15 de juny en una coalicció que obtingué representació parlamentària, és a dir, l'Esquerra de Catalunya, però que es troba en un cas semblant al nostre en relació al Pacte Democràtic.

En la con erència de premsa esmentada fou presentat el "Memoràndum als parlamentaris" elaborat conjuntament per FNC i PTC. La seva gran extensió -més de tres folis- ens impedeix de transcriure'l aquí, però n'esmentarem els criteris bàsics. El document comença recordant la lluita conjunta portada per totes les forces polítiques i el poble català contra la Dictadura franquista i fent una valoració dels resultats de les eleccions i de l'actual elaboració del text constitucional, criticant-ne aspectes clarament antidemocràtics com el no reconeixement del dret d'autodeterminació.

Més endavant, ambdós partits consideren que "la conquesta de l'Estatut ha de ser un primer pas cap a aquest futur de llibertat i llena sobirania nacional", i fan una valoració de les mobilitzacions portades a terme durant els darrers anys de cara a aconseguir aquest objectiu -primer pas en el procés d'alliberament nacional-, remarcant que "l'Estatut d'Autonomia ha de ser la carta constitucional de tots els catalans, el marc jurídic i polític en el que hi tinguin cabuda tots els ciutadans de Catalunya, un Estatut vàlid per a totes les classes socials de la nostra terra, un marc adequat per al joc polític dels diversos partits i opcions de govern a Catalunya". Per això creuen que "l'elaboració de l'Estatut no ha de ser un acte tancat limitat a uns pocs, sinó que ha de recullir totes les expressions i manifestacions de la vida política, social, econòmica i cultural de Catalunya. L'elaboració de l'Estatut no pot ser una cosa formal i de caràcter tècnic, sinó una gran manifestació de tota la riquesa i profunditat que avui comprèn el nostre país".

"Per això -continua el document- considerem que cal arbitrar fórmules positives perquè puguin participar totes les forces vives de Catalunya en la seva discussió i elaboració. Que l'Estatut ha d'estar obert a les suggerènci-

es i opinions de les diverses forces polítiques, al marge que tinguin o no representació parlamentària. Cal considerar, a més, que no està previst en el text constitucional com seran elegits els representants al Parlament de Catalunya en les primeres eleccions. Caldrà establir una disposició transitòria en l'Estatut. En conseqüència, tractant-se d'un aspecte que afecta a parlamentaris i no parlamentaris, considerem que tenim dret a participar en la redacció d'aquest text legal".

Finalment, el FNC i el PTC expliquen els especials motius que tenen per reclamar el dret a llur participació en l'Estatut: "Som dos partits que vàrem participar en les eleccions del 15 de juny en coaliccions guanyadores i que van tenir un ampli suport popular, cosa que fa que ens considerem partits amb importància electoral i que si no vam tenir representació parlamentària va ser sols degut a una llei electoral que s'assemblava més a una cursa d'obstacles que a l'esperit democràtic que hauria de tenir".

"A la vegada -segueix el document- som dues forces amb incidència real en organitzacions sindicals i populars, barris, de la dona, dels pobles i comarques de Catalunya i una vocació de participar en tots els assumptes que afecten Catalunya".

El memoràndum acaba fent una crida als parlamentaris a defensar la participació de les dues forces en la redacció de l'Estatut. Fins el moment de tancar aquest número, si han mostrat favorables UCC, UDC i ERC, i contràries PSUC i PSC-PSOE. Quant a CDC, sembla haver variat darrerament la seva posició inicial, que era semblant a la de l'esquerra sucursalista.

REUNIÓ A MAÓ AMB EL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (PSI) I EL PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA.

Dissabte, dia 8 de juliol tingué lloc a Maó, a l'illa de Menorca, la segona de les reunions iniciades el mes de maig entre el Partit Socialista de Mallorca (PSI), Partit Socialista de Menorca (PSM), i FRONT NACIONAL DE CATALUNYA de cara a impulsar una política socialista i nacionalment sobirana a nivell de Països Catalans. La delegació del nostre partit estava formada per Jordi Casas-Salat, Joan Manetas i Helena Martí.

El comunicat conjunt sorgit de la reunió fa referència a l'acord, entre altres coses, de "crear un servei d'estudis conjunt per allò que afecta la ideologia comú: autodeterminació, sobirania nacional, Països Catalans, autogestió, sindicalisme, cultura i ecologia, entre altres."

Els nostres representants van valorar els resultats de la trobada com a positius, tot i que constataren les divergències estratègiques aparegudes darrerament al Partit Socialista de Menorca, un sector del qual és partidari de la integració al PSOE. Tanmateix, sembla d'un sector ara per ara minoritari, incapaç de deturar la línia conjunta iniciada.

CAP A LA TAULA D'ORGANITZACIONS D'ESQUERRA DELS PAÏSOS CATALANS.

Independentment de les trobades que FNC ha anat desenrotllant amb partits socialistes a nivell de Països Catalans -és a dir, amb el Partit Socialista de Mallorca i el Partit Socialista de Menorca, treballant-se actualment en la formació d'un grup socialista de característiques semblants al País Valencià- , el proppassat dia 26 d'agost es reuniren a Ciutat de Mallorca representants del nostre partit -Margarida Gelabert, de l'executiu, i Helena Martí-, del Partit Socialista de Mallorca i del PSAN. La finalitat bàsica d'aquest encontre era elaborar una proposta de compromís que pogues servir d'eina d'estudi a les respectives organitzacions de cara a bastir un projecte de "Taula d'organitzacions d'esquerra dels Països Catalans".

Aquesta proposta de compromis s'articula entorn als vuit punts següents:

0.-Politicament, la "Taula" esmentada es configurarà com a alternatia dels Països Catalans als socialistes i comunistes espanyols.

1.-Cada partit serà plenament sobirà en les seves decisions

2.-L'àmbit d'actuació de la "Taula" serà els Països Catalans.

3.-Cal crear un servei de comunicacions conjunt que doni a conèixer les alternatives socialista i comunista als PPCC i que en faci respectar l'existència.

4.-Cal elaborar una llista de possibilitats d'actuar en conjunt en campanyes polítiques concretes.

5.-Cal establir uns llaços solidaris entre els partits integrants i demostrar-los públicament per tal d'afavorir el creixement de cadascun d'ells.

6.-Cal elaborar alternatives sectorials conjuntes.

7.-Pot proposar-se la col.laboració de polítics independents de prestigi a la "Taula", sense facilitar però el personalisme ni mitificar la no-militància

A partir d'aquests punts, les respectives organitzacions podran fer propostes de millora en una propera trobada amb prou mandat perquè el projecte de "Taula" quedi articulat de forma definitiva. Amb aquest camí, FRONT segueix avançant en l'estratègia a nivell de Països Catalans definida al Segon Congrés, tant pel que respecta a l'elaboració d'una alternativa específicament socialista com a la coordinació entre totes les forces autènticament d'esquerra i nacionals.

INAUGURACIÓ DEL LOCAL DEL NUCLI DEL BERGUEDÀ

Dissabte dia 1 de juliol, a les 8 del vespre, tingué lloc la inauguració del local de FNC a Berga, situat a l'antic bar "El Tabal" (Passeig de la Pau, 9). L'acte fou senzill i emotiu, ben acompanyat de xampany i pastes seques, i aplegà unes setanta persones, nombre que reflecteix fidelment la forta implantació del nostre Partit a la comarca del Berguedà, la petita pàtria de Mossen Armengou.

Representant Barcelona, hi assistí Antoni Romeu, membre del Consell Nacional i de la Comissió Política. També hi havia representants dels nuclis de Sant Just Desvern i Sabadell. En el transc rs de l'acte, foren llegides les cartes d'adhesió del Consell Executiu i d'Antoni Malaret, membre de la Comissió Permanent del Consell Nacional, que excusà la seva assistència.

La presentació fou efectuada pel berguedà Jordi Royo, membre de les Joventuts de FNC i conseller nacional. Tot seguit, Josep Tramunt, de Sabadell, recità uns abrandats versos patriòtics. Va cloure l'acte Jaume Farguell, també berguedà i membre del Consell Nacional i de la Comissió Permanent, que en la seva breu intervenció donà les gràcies a tots els assistents i oferí el nou local als militants, simpatitzants i amics -molt nombrosos- que el Partit té en aquella comarca.

NOUS NUCLIS A BARCELONA

Seguint amb la lenta però progressiva i constant implantació i organització del FRONT, el nombre de nuclis a Barcelona-ciutat ha anat creixent durant els darrers mesos. ACtualment, estan constituïts i en funcionament els següents:

-Nucli de Poble Sec - Sant Antoni, al Districte Municipal II
-Nucli de S. Gervasi - Sarrià, al Districte III
-Nucli de l'Esquerra de l'Eixampla, al Districte VI
-Nucli de Sants - Hostafranchs - La Bordeta i Les Corts, als districtes VII i VIII
-Nucli de Gràcia al districte VIII
- " " Poble Nou - Maresme, al districte X

UN ALTRE NOU LOCAL A LLEIDA

Els companys del nucli de Lleida tenen obert, a partir del dia 14 de juliol, el seu estatge social al Passeig de Boters (actualment Rambla d'Aragó), núm 33, 1r. 1a. Tel: (973) 224492

CONFERÈNCIA DE JOAN TRIADÚ

El dimarts dia 4 de juliol tingué lloc al local de Barcelona, dintre les habituals conferències que venen realitzant-se des de fa uns quants mesos, una xerrada de Joan Triadú sobre el tema "Per què volem l'oficialitat del català". El conferenciant començà assenyalant que l'oficialitat de la llengua és absolutament indispensable per al nostre ple redreçament nacional, i que la cooficialitat es troba lluny d'esdevenir una situació equilibrada degut a la rça expansiva del castellà i a la seva forta implantació actual a

casa nostra. Esmentà les greus dificultats a nivell cultural, públic, i en la vida quotidiana en què encara es troba avui la nostra llengua i, com a mesures urgents per a superar aquesta situació, proposa l'autogovern, l'oficialitat total del català i una tasca activa i sostinguda d'entitats cíviques que treballin sense defallença per tal d'assolir la plena catalanització del país.

Més endavant, explicá els perills que comporta per a la Nació catalana fenòmens com la diglòssia o el bilingüisme Definí la diglòssia com el fet de fer servir una llengua o una altra segons l'ús: per exemple, el castellà en la vida oficial i en l'ensenyament, i el català en la conversa entre amics o en la creació literària. Digué que el fet que hi hagi un diari en català i i que la nostra llengua comenci a aparèixer amb certa freqüència a la televisió comença a trencar aquesta situació, però que els instruments de què disposem són encara molt insuficients. Finalment, indicà que la lluita per la plena normalització del català té una indubtable trascendència política, i criticà les posicions que a casa nostra fan el joc al sucursalisme. En el col.loqui que seguí la seva exposició, s'aprofundiren aquestes i altres qüestions d'un tema interessantíssim i decisiu, no solament per als nacionalistes, sinó per a tots els ciutadans del País.

EL REFERENDUM PER LA INDEPENDÈNCIA DEL QUEBEC

Dimarts 11 de juliol, també al local de Barcelona, tingué lloc un col.loqui sobre "El referèndum per la independència de Quebec" i la situació i perspectives d'aquesta nació integrada avui a l'Estat federal del Canadà, que comptà amb la participació d'Imma Tubella i Eduard Vinyamata, autors del llibre "Les Nacions de l'Europa capitalista " i estudiosos dels diversos moviments d'alliberament nacional, els quals realitzaren recentment un viatge al Quebec i disposen, per tant, d'abundosa informació.

A fi de situar el tema, realitzaren una exposició prèvia de les característiques més importants de la nació quebequesa. El Quebec, avui "província" autònoma de l'Estat federal del Canadà , té una extensió comparable a la de la Península Ibèrica, Estat francès , Estat italià, Bèlgica i Holanda junts, amb una població un pèl inferior a la dels Països Catalans -és a dir, aproximadament, uns deu milions d'habitants. És un país de característiques molt semblants a la dels països nòrdics, amb més de dos milions de llacs -el que li permet disposar d'un potencial enorme de reserves d'aigua i d'energia elèctrica-, zones extenses de boscos, importants jaciments d'amiant, i indústries com la tèxtil, la del calçat i mobles, sectors que darrerament es troben bastant en crisi. Per la riquesa natural i ecològica del país, té també gran importància el turisme, tot i que la major part del territori del Quebec es troba despoblat i la gent -apart dels habitants de les grans ciutats- viu dispersa en petites comunitats. La major part de l'any, el país és cobert per la neu, i la gent fa les vacances a l'hivern, dirigint-se preferentment als països càlids.

Parlaren també de l'actual estructura política del Quebec, el partit més important del qual és el Parti Quebecois , que actualment té al seu càrrec el govern autònom comptant amb una majo - ria parlamentària de setanta diputats. Hi ha també el Partit Liberal, lligat a nivell d'Estat amb el Partit Liberal del primer ministre canadenc Pierre Trudeau i, per tant sucursalista,constituïnt la principal força d'oposició i mantenint una actitud clarament contrària a les aspita ions d'allibera - ment nacional dels quebequesos. Un altre partit nacionalista però més a l'esquerra que el Parti Quebecois -na - cionalista de caire socialdemòcrata avançat- és el Partit dels Treballa - dors del Quebec, socialista i independentista, que compta amb uns 5.000 militants. Després, existeix un petit partit comunista, i partits d'extrema esquerra -maoïstes, trotsquistes-, així com formacions de dreta poc impor - tants. També va existir, fa uns quants anys, un petit grup nacionalista molt radicalitzat, el Front d'Allliberament del Quebec que practicà la lluita armada.

Després de la descoberta del territori pels francesos l'any 1534, el Quebec assolí la seva independència nacional el 1.608, un cop sotmesos per la força els pobles indis que l'habitaven. L'any 1.837 té lloc la conquesta definitiva per part de la comunitat anglòfona canadenca, que no havia pogut suportar mai l'existència de la comunitat francòfona. No serà fins l'any 1.960 que no comença l'actualment moviment nacionalista que té lògicament com a objectiu la independència nacional. L'any 1.967, el destacat dirigent René Levesque -avui primer ministre del govern autònom del Quebec- reagrupa el moviment nacionalista existent i funda el Parti Quebecois, que a les elecci - ons de 1.970 obtindrà ja set diputats i el 20% dels vots. Avui, el PQ compta amb 100.000 afiliats i constitueix, per tant, una força social i de govern immensa. Es un partit molt dinàmic, que dóna molta importància a la imaginació i a les més diverses iniciatives socials per tal d'anar bastint un nou Quebec.

Quant al moviment sindical, existeixen sobretot dos sindicats forts, apart d'altres centrals més petites. Per un cantó, hi ha la Federació de Treballadors del Quebec, sindicat no socialista, estructurat a nivell de tot l'Es - tat i més aviat controlat pels USA. En canvi, la Confederació Nacional de Sindicats és una central clarament nacionalista i socialista, que compta actualment amb uns 250.000 afiliats. Hi ha , també, sindicats sectorials d'ense - nyament, etc.

La immensa majoria de la població un 80%- és de parla francesa, essent el francès la llengua oficial. Tot i això, els sectors claus de l'economia es troben en mans anglòfones i de les multinacionals americanes. El suport que el general De Gaulle donà al Quebec -quan visità el país l'any 1.966 i pronuncià la cèlebre frase "Vive le Quebec libre!"- ha representat un bon es però de cara al progressiu desenvolupament del moviment nacionalista quebe - quès, encara que el suport que dóna l'Estat francès -ni que sigui només moral- a les aspiracions independentistes del Quebec té més, segurament, *un*

caire xovinista -sobretot, gràcies a la llengua comuna- que no pas vertaderament fratern: només cal veure el tracte que els francesos dispensen als bretons, occitans, bascos, etc.

Després d'aquesta interessant introducció, començà pròpiament el col.loqui. Les preguntes foren moltes i diverses, i ens limitarem a ressenyar-ne les respostes i aclariments més destacats.Per exemple, l'actitud de l'Administració USA davant la possible independència del Quebec. Segons Imma Tubella i Eduard Vinyamata, és evident que els americans preferirien que les coses se seguissin com estan actualment, però estan disposats a acceptar la constitució d'un nou Estat sempre que això s'assoleixi per mitjans leg s i democràtics. En el fons, els Estats Units no temen tant la independència del Quebec com la possibilitat d'un nou veí socialista o socialitzant. No oblidem els criteris políticament reaccionaris que imperen a l'Amèrica del Nord, er als quals un partit socialdemòcrata orientat cap a l'esquerra com és el Parti Quebecois resulta perillosament progressista.

Una qüestió també molt impo tant és el referèndum que Levesque i els seus seguidors volen organitzar d'aquí a poc temps. La pega és que, segons l'actual Constitució de l'Estat canadenc,després de realitzada aquesta consulta autodeterminatòria serà precís un altre referendum a la resta de territoris de l'Estat. Autodeterminació aigualida.. i més aviat falsa, doncs. De tota manera, els dirigents del PQ calculen que el país pot obtenir la independència política d'aquí tres o quatre anys, tot i que l'Estat canadenc i, al seu davant, el "premier" Trudeau fa tot el possible per evitar-ho, de moment amb mitjans no descaradament antidemocràtics.

Moltes més qüestions foren plantejades pels militants assistents al col.loqui, assolint-se així un nivell de participació ben remarcable. Per acabar, diguem que Imma Tubella i Eduard Vinyamata acaben de publicar el "Diccionari del Nacionalisme", núm 4 de la col.lecció "Alliberament" de les edicions de La Magrana. Atenció a aquesta obreta, perquè es tracta d'un llibre bàsic per a tots els nacionalistes, i més a un país com el nostre, on, tant des de dins com des de fora, hom tendeix a propiciar permanentment la cerimònia de la confusió.